

L'ANY DEL MESTRE BLANQUER

Com tots sabem, Alcoi li ha tributat un afectuós homenatge a un dels seus fills predilectes, referència indiscutible de la música al nostre i del nostre país i un home, el perfil humà del qual ens agrada tant com la seua música: Amando Blanquer Ponsoda.

Parlar de l'obra d'un músic com Blanquer és impossible amb tant poc espai –ni tan sols enumerar el seu catàleg– i encara que representà una part molt petita de la seua producció, intentarem cenyir aquestes paraules a les seues aportacions a la música festera –sempre present al cor del mestre– que són moltes i algunes d'una importància capital per a la evolució posterior de la pròpia festa.

Aquest compositor va naixer a Alcoi a l'any 1935 i des de ben jove va tenir la ferma voluntat de ser músic. En aquells moments –com ell mateix ens ha estat comentant els darrers dies on hem pogut comptar amb la seua estimada presència al cicle de concerts del seu homenatge– va comptar amb l'ajut i l'ànim de personalitats ben conegudes de l'àmbit local alcoià que van contribuir decisivament en la seua formació. Aquest és el cas de Fernando de Mora –en aquell moment director de La Primitiva– o Julio Pastor, gerent de Paños Pastor, que va possibilitar l'anada de Blanquer a València –per a continuar posteriorment els seus estudis superiors amb personalitats com Leopoldo Magenti o Manuel Palau–, a més d'un bon grapat d'amics-músics tots criats en l'ambient musical d'Apolo. En aquestos dies també hem pogut sentir moltes paraules d'agraïment a tot aquest grup, no sols pel recolzament posterior, sinó aquells moments de fidelitat, companyerisme i solidaritat.

En aquest període trobem ja les primeres manifestacions d'un jove compositor innat, i com no podia ser d'altra manera, aquestes primeres composicions van ser festeres i de cambra –per a instruments de vent desenvolupades al si de l'Apolo. La primera d'aquestes «El festeret» (1950) ja presenta al nostre músic com una promesa dins de la composició. Després vendrien altres com «Rumbo alegre», «Julio Pastor», «El petit Adolfin Bernabeu»... encara que si hem de parlar d'una composició que ja ens presenta a Blanquer com un compositor format, aquesta és sens dubte el pasdoble «Musical Apolo» (1956).

A partir d'aquest moment, i com ja hem apuntat abans, les aportacions de Blanquer són claus i tremendament enriquidores per al desenvolupament del llenguatge musical de la festa. A més el nostre compositor es trasllada a París per aprofundir més en el camp de la composició, l'anàlisi i la pedagogia, apropant-se a les noves tècniques compositives i amb professors com Olivier Messiaen, un dels vertaders pilars on descansa la creació musical del segle XX. Tota la seua música es beneficiarà d'aquesta

ampliació en la seua formació i també lògicament, la música per a la festa. Aquest és el cas d'obres com «Abencerajes-Tarde de Abril» (1957) o «L'embaixador» (1958) amb procediments compositius nous per a la música festera d'aquell moment com ara la polirritmia, politonalitat, estructures rítmiques i coloracions harmòniques superposades, etc.

Menció apart mereix l'aparició també de mans del nostre compositor, d'un tipus de música que faltava des de feia temps al marc de l'entrada dels cristians, una música que –com ja tenia l'entrada mora– poguera recrear amb tot l'esplendor l'ambient medieval que es representava. Hi havia que crear un nou estil, en certa manera intuït pel proi Blanquer amb el pasdoble-marxa «Julio Pastor» abans esmentat, i així naix la marxa cristiana. L'estrena de «Alelu-ya!» (1958), primera marxa cristiana, és doncs, un punt d'inflexió en la història de la música festera.

Poc després ens arribaria la segona marxa cristiana: «Salmo» (1962), amb un tractament –com ens indica el seu nom– de diàleg salmòdic entre el cor de metalls i la resta de la banda, o «Any d'Alferes» (1967) amb un plantejament cada vegada més personal i que alhora tanca un període en la creació festera del nostre músic.

Anys després, passat un parèntesi temporal, Blanquer torna a vincular-se amb la festa, obrint en el que podríem denominar darrere període festers. L'encàrrec de la «Misa Festera» (1982) i el fet de la celebració del «Centenari de la música festera alcoiana», ens du altres aportacions noves al panorama musical fester com és el cas de la «Marxa del Centenari» (1982) on, a més, retrobem la dolçaina com un timbre instrumental més per a la banda. Més tard podem trobar «Elda» (1991), «La Romana», «El somni» (1988/rev. 1993) vertader monument i referència indiscutible del llenguatge més innovador de la festa, o més recentment «Tino Herrera» (1995), «Lleó i Remi» (1997) amb més aportacions com l'aleatorietat, improvisació «integral» i la vinculació de la música a accions teatrals o la seua darrera composició festera «Moment de Festa» (2000).

Estic ben segur que la majoria pensem que aquest homenatge era necessari des de feia temps. Sols per l'aportació de la marxa cristiana, l'homenatge tenia raó de ser. Si a més pensem que estem d'avant d'un home que ha fet i farà molt per la música al nostre país, d'un referent musical i d'un alcoià que porta sempre –estigam on estigam– el seu poble al cor, l'homenatge del mestre era inevitable i sobre tot, com és la figura del propi Blanquer, inqüestionable.

ANGEL LLUIS FERRANDO